

JERZY POTOCKI

W dniu 4 września 1966 zginął w lawinie na stokach Noszaka w Hindukuszu młody archeolog krakowski Jerzy Potocki.

Urodzony w r. 1932, rozpoczął w r. 1950 studia na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Drugi stopień studiów ukończył w roku 1955 na Uniwersytecie Poznańskim. W tym samym roku rozpoczął pracę w Zakładzie Archeologii Małopolski Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Krakowie, gdzie pracował do r. 1966.

Już w latach studenckich Jerzy Potocki dał się poznać jako pełen zapału badacz terenowy, uczestnicząc w badaniach powierzchniowych organizowanych przez Studenckie Koło Naukowe oraz w ratowniczych badaniach wykopaliskowych na terenie Nowej Huty. Był jednym z pierwszych członków tzw. Karpackiej Ekspedycji Archeologicznej. W latach następnych brał żywy udział w badaniach terenowych organizowanych przez Zakład Archeologii Małopolski IHKM, usprawniając

i wzbogacając w niektórych wypadkach metody wykopaliskowe. W latach 1953 i 1964—1965 prowadził prace wykopaliskowe w Podłężu, pow. Bochnia, odkrywając m. in. celtycki piec garncarski.

Zainteresowania naukowe Jerzego Potockiego ogniskowały się przede wszystkim wokół problematyki celtyckiej. Opublikował szereg artykułów na temat kultury celtyckiej w Polsce, zawierających wiele nowych spostrzeżeń z tej dziedziny. Na uwagę zasługuje m. in. wspólna z Z. Woźniakiem praca *Les Celtes en Pologne*, ogłoszona w francuskim czasopiśmie „Ogam”.

Jerzy Potocki był przez szereg lat członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Archeologicznego i rady redakcyjnej „Z otchłani wieków”. Współpracował także z redakcją „Acta Archaeologica Carpathica”. Był wytrawnym alpinistą i aktywnym członkiem Polskiego Klubu Wysokogórskiego.

Pasja poznawcza, zaangażowanie w sprawy społeczne, wysoka kultura i takt w obcowaniu z ludźmi składały się na sylwetkę nieprzeciętnej wartości człowieka.

Helena Burchard

